i natt, Och jag dina fär will förbinda, så att Dig blodet ej mera förrinner.

14. Wid gryningen skall i din rustning du stå, Och ila din post att bewaka. Och helsa Carls Bußar och bed dem gå på, Och säg att de röda fått stryk af de blå Så långt jag kan minnas tillbaka."

15. Och morgonen kom; och den unge förswann, Och snart hördes smattrande dunder. Den gamle af glädje och hänryckning brann, Från fjellryggens höjd såg helt tydligt nu han En strid som begyntes derunder.

16. Som Lejon mot Lejon man röt och man drog: "De Blå" — sade gubben — "bli baska." Och just som de segrade — just som man slog Triumf-marsch — den Åldrige leende dog, Hans kropp låg som bortfalnad aska.

Eskilstuna.
Tryckt hos P. E. Norman, 1837.

GS 508

Fjell-Gubben.

1. Långt upp uti Norden på fjellryggens topp, Der stormarna ryta förfärligt, Der wandrarens steg sällan hittade dit, Der midsommarens Sol [illegible] i fält [illegible] wägen lindrar så herrligt —

2. Der [illegible] hyllt En [illegible] [illegible] [illegible]

Som hafswågen höjdes hans flåsande barm,
Hans ord woro brutna och twära:

5. "Jag kommer fråu striden — med dig
ware fred! Tro ej att för den jag ryste; Ty
wet att för Swea och Carlar jag stred." Här
böjde den gamle sin snöhjeßa ned, Hans öga
likt Norrskenet lyste.

6. "O! Hör du ej, Gubbe, hur Asa-Thor
för Och dundrar från Norr intill Söder! Men
kan ej du wet ej — så hör då, o hör — Nu
Swea mot Nore sin kämpeflock för, Och bröder
hra swärd emot bröder.

7. Wår åldrige Kung wille sitta i fred,
Sin Son och sitt folk gerna spara; Han trodde
som förr efter Swensk-manna sed, På helgden
a löften, just som på en ed, Och såg hwarken
list eller fara.

8. Man tänkte dock narra oß just med
god smak Och sökte att blott winna tiden; Men
nu lita wi, under wapnenas brak, På Gud —
wåra Carlar — wår rättwisa sak — Och ljun
som Lejon i striden.

9. Sitt öfwermod Nore snart umgälla
skall, Förgäfwes omgjordad af bergen. Hans
Kämpar re'n flykta — snart stundar hans fall,
Och Segrarens fana på Winger och Hall Snart
swajar med blågula färgen."

10. Nu höjde den gamle sin hopkrumpna
kropp, Sitt öga på himlen han fäste, Han lyftade
händerna andäktigt opp Och sade: "Gud
skydde din Carl och ditt hopp! Men Hall är
ett röfware-näste.

11. Der föll, just då månen på himlen
war half, En natt nära hundra år sedan, En
hjelte för hwilken Europa än skalf, Nu sitter
han högt uppå stjernornas hwalf, Hans bragder
dem känner du redan.

12. O, ofta i krig war den lott mig beskärd,
Att närmast få stå wid hans sida; Men
då må du tro — när han böjde sitt swärd, Då
skulle du sagt att förgäfwes en werld Gick honom
till mötes att strida.

13. Men, Yngling, — du bleknar, ditt
öga blir matt, Som slocknande lågan der brinner;
Lägg ner dig på moßan, — blif hos mig